

23 perc a pokolban

Bill Wiese 16 éves volt amikor átadta életét Jézusnak. 32 éve ismeri az Úr Jézust. 1976-ban Kalifornia/Costa Mesa-ba költözött és 10 éve Chuck Smith pásztor vezetésével működő gyülekezetben szolgálta az Urat. Bill ingatlan kereskedő mint felesége Annette. 1998 novemberében Bill egy valóságos megtapasztalást élt át a pokolban.

Ezt fogja ő most személyesen elmondani:

Ez egy megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek, és áldás mindkettőnk részére. Ingatlan kereskedők vagyunk, de a bejövő pénzt nem a saját szükségletünkre fordítjuk. Azt mi nem pénzért csináljuk. Isten azt az utasítást adta nekünk, hogy menjünk a világba, beszéljünk az Ő nagy szeretetéről - és arról a helyről - ahova senkit nem szeretne küldeni. Ez az oka annak, amiért ma itt vagyunk.

Először is szeretnék néhány dolgot tisztázni - kérdésekről, amelyeket mint hallgató, feltennék - pl. honnan tudom azt, hogy az átélés nem csak egy rémálom volt? Szeretném határozottan tisztázni: A testemet tényleg valóságosan elhagytam. Amikor visszajöttem, láttam a testemet a padlón feküdni. Ezért tudom, hogy ezt az átélést a testemen kívül tapasztaltam meg.

Sok keresztény úgy gondolja, hogy egy keresztény esetében nem lehetséges - hogy elhagyja a testét. De ez nem felel meg a bibliai igazságnak. A 2.Kor. 12,2-ben mondja Pál, hogy a harmadik égi szférába ragadtatott el: ***Ismerek egy embert a Messiásban/Krisztusban: tizen-négy évvel ezelőtt - hogy testben-e nem tudom, vagy testen kívül-e nem tudom, csak Isten tudja - ez, elragadtatott a harmadik égbe.*** Jób 7,14-ben ez áll: ***... látomásokkal rettentesz engem.*** Pontosan ezt tette velem az Úr - ezzel az átéléssel megrettentett engem. Egy évre volt szükségem, hogy megnyogodjam és újra vissza tudjak térni a normális életvitelbe. Ettől a szörnyűséges átéléstől teljesen traumatizált voltam, és az egész állásfoglalásom arról, hogy miként kell bizonyosságot tenni - megváltozott. Azt is megmutatta számomra, hogy mennyire értékeljem - amitől Isten megőrizett engem.

Feleségem, kérésemre elmondja nektek, mimódon talált rám a nappaliban - amint a padlón feküdtem.

Éjszaka 3 óra 23 perc volt amikor felébredtem. Pontosan emlékszem rá, mert láttam az órát és észrevettem, hogy Bill nem fekszik mellettem. Kiabálást hallottam a nappali felől és odarohantam. Férfjemet olyan állapotban találtam, mint soha azelőtt. Mindenki aki Billt ismeri tudja, hogy nagyon konzervatív, megfontolt és nyugodt. Semmi sem tudja őt a nyugalomból olyan gyorsan kibillenteni - esetleg ha Isten érinti meg. Tény, hogy ott fekvé traumatizált állapotban találtam, mégpedig nagyon súlyosan - fejét a kezeibe fogva kiabált és keservesen sírt. Nem tudtam hogy mit csináljak; azt hittem, hogy szívinfarktust kap. Elkezdtem imádkozni és kiáltva mondtam nekem: *Imádkozz kérlek, hogy az Úr vegye el ezt a látomást tőlem! Az Úr a pokolba vitt és úgy érzem, hogy meghal a testem, nem bírom ki!*

Elkezdtem érte imádkozni. Nem tudom milyen hosszán, 10-20 percig, és lassan kezdett megnyugodni, de még mindig sokkos állapotban volt. Egy azonban teljesen biztos, hogy nem olyan volt mihtha csak egy rémálma lett volna!

Egy csodálatos aszonnyal áldott meg az Úr, és nagyon hálás vagyok ezért. Hat éve ismerjük egymást és négy éve vagyunk házasok. Ez a hat év az életem legszebb éve.

Miután ezt az átélést megtapasztaltam, az első amit meg akartam tudni, hogy van-e a

Bibliában valaki, aki valamikor is ilyen pokol-megtapasztalást átélt. Elkezdtem kutatni és hallgatni amit Chuck Missler az átélésemhez mondott. Ő egy Biblia szakértő és elmondta, hogy Jónás ténylegesen egy pokoli átélést tapasztalt meg, mert a Jónás 2,3,-,7-ben ez áll: ***Nyomorúságomban az Örökkévalóhoz kiáltottam, és Ő meghallgatott engem. A *seol gyomrából kiáltottam segítségért és Te meghallottad hangomat. A hegyek alapjáig süllyedtem le. Örökre bezárult mögöttem a föld. De Te kiemelted életemet a pusztulásból, Örökkévaló Istenem!*** (*alvilág, megj. ford.) Ez azt jelenti, hogy van aki meglátogatta a pokolt - és ez Jónás volt.

Amikor megtértem megtanultam, hogy minden szellemi megtapasztalásnak Isten Szavával egyeznie kell. Ezért úgy gondolkoztam, hogy ha az átélésem valóságos volt, a Bibliában kell hogy írva legyen róla. Kutatásom eredménye megmutatta, hogy kb. 400 íráshely van a Bibliában, amely leírja amit láttam, hallottam és éreztem.

Minden ami a pokollal kapcsolatos, az Írás tartalmazza. Ezért mindent, amit elmondok, a Bibliában olvashatjátok. Azonkívül több mint 14 személyt hallottam, akik szintén tapasztalatokat szereztek a poklóról. A többségük olyan, akiknek kórházakban halálközelségben ill. klinikai-halál tapasztalataik voltak és visszatérhettek az életbe.

Tehát elmondom ami megtörtént velem.

Mint mindig, ezen a vasárnapon is elmentünk az esti Istentiszteletre. Utána hazamentünk, és mint minden normális napon lefeküdtünk aludni. Hajnalban úgy 3:00 órakor a lelkem kiszállt a testemből. Halvány fogalmam sincs arról, hogyan történt ez, mindaddig amíg visszatértem - és az Úr elmondta nekem. Hirtelen egy börtöncellában találtam magam feküdvé. A falak kőből voltak, az ajtó rács volt, nem tudtam, hogy hol vagyok - szörnyű forróság volt. Olyan intenzív, hogy nem értettem, hogyan lehetek még életben. Hirtelen fény villant fel, de csak rövid pillanatra - azt gondoltam, hogy az Úr van ott, hogy láthassam ami körülöttem van - aztán teljesen sötét lett.

Egy kamrába kerültem, amely egy épület belsejében volt. A pokol egyes részein a börtöncellák, tűzfészek és nagy tüzek voltak.

Minden amit láttam, megtalálható a Bibliában! Az Ézs. 14,19-ben említett sír a pokol. Egy cellában voltam - további négy alakkal. Akkor még nem tudtam, hogy azok démonok voltak. Isten azt tudatosította bennem, hogy nem vagyok megmentve és ide kerültem. Isten elfelejtette velem, hogy meg vagyok már mentve. Nem tudom miért volt így, de a hazavezető úton elmondta nekem. Nem volt fogalmam arról hogy miféle alakok ezek, de óriásiak voltak - úgy 3-4 méter magasak. Érdekes, hogy egy másik személy is - aki hasonló megtapasztalást élt át - ugyanezeket a démonokat látta. Mind a négy démon pikkelyes volt. Az egyiknek az egész testét beborította. Hatalmas pófája, nagy fogakkal és mélyen ülő szemeivel - tényleg óriási volt. Egy másik démonnak nagyon éles uszonyai voltak az egész testén - nagy lábai és hosszú karjai. Minden aránytalan volt rajta - a karjai túl hosszúak, a vállai nagyon szélesek. Undorító lények voltak ezek és egész idő alatt Istent átkozták.

Azt kérdeztem magamban: *Miért gyűlölik Istent ilyen nagyon?* Akkor felém fordultak és rám öntötték ki a gyűlöletüket. De miért gyűlöltek engem? Nem tettem semmit ellenük. Ez egy olyan gyűlölet volt, amellyel a földön soha nem találkoztam. Éreztem, hogy meg vannak bízva azzal, hogy kínozzanak engem.

Van egy pár dolog, amit elmondok nektek - amelyekről nem tudom - hogyan tapasztaltam

meg. Feltűnt, hogy a pokolban sokkal érzékenyebbek az érzékszervek. Az ember mindent intenzívebben érzékel mint a Földön. A távolságot, az időt és más dolgokat sokkal tudatosabban érzékeltem. Amit tudtam - hogy megbízták őket, hogy ezen a helyen örökre kínozzanak. A padlón feküdtem és teljesen erőtlenség voltam. Kérdeztem magamban, miért van ez így - mi van velem?

Jóllehet feleségem és én is nagyon sportosak vagyunk, ebben a pillanatban a földön feküdtem erőtlenségül.

Hirtelen megragadott az egyik démon, felemelt és a falhoz vágott, ahogyan egy üveggel teszük. Tapasztaltam, hogy az ő erejéhez képest én milyen könnyű voltam. A testemben minden csont összetört, mindegyiket külön érzékeltem. Fájdalmaim voltak és kegyelemért könyörögtem amint ott feküdtem. De ezek a lények nem ismerik a kegyelmet.

Egy másik felrágott és a harmadik a húsomat szaggatta darabokra az éles uszonyaival - nem törődve azzal, hogy testem Isten alkotása.

Éreztem a mély gyűlöletüket irántam, és azt kérdeztem magamban, egyáltalán hogyan élhetek még és miért éppen velem történik mindez? Nem tudtam megérteni, miért nem vagyok már halott? A hússzöveteim darabokban lógtak a testemen, de vér nem volt látható; a vér = élet, és a pokolban nincsen élet, éppolyan kevésbé mint víz!

Tudjuk, hogy a gonosznak hatalmas ereje van. A Bibliában van egy hely, ahol arról olvashatunk, hogy egy megszállott - akit láncokkal kötözték meg, nem lehetett fékentartani, mert szétszaggatta azokat. Ő csak egy ember volt de démoni erővel.

A démonok ezerszer erősebbek mint az ember. Az én természetes emberi erőmmel nem tudtam ellenük harcolni. Ki voltam szogáltatva nekik és nem volt kegyelem bennük.

A pokol és a démonok bűze olyan iszonyatos volt, hogy alig találok szavakat ennek a leírására - de mégis megpróbálom: Mindenhol égett hús és kén bűze terjengett. Bűzlött mint a trágalyé vagy romlott hús, romlott tojás és romlott tej. A legrosszabbat kell elképzelni - olyan mérgező volt, hogy csak ettől a bűztől meg kellene halni. Azt kérdeztem magamban: *Hogyan vagyok még életben?* A válasz a következő: Ott nincsen halál amely 'megválthatna' a pokol szenvedéseitől - e szörnyűséges helyen mindent viselned kell! A cellámban lévő démonok átkozták és szidalmazták Istent.

Ez. 22,26; 5.Móz. 32,22-24; 2.Sám. 22,6; Mik. 3,2

Ezek az Íráshelyek a zsidó néppel megtörténekekről beszélnek, de ez az, amit a démonok tesznek. Ami a kegyelem fogalmát illeti, tudjuk, hogy az csak a Mennyből jöhet. A sátán teljességben ellentéte Istennek. A pokol egy kegyetlen, rettenetes, borzalmas hely, amit egy örökkévalóságon át kell szenvedni. Isten az embert a teremtés legmagasabb pontjára szánta, és ezek a démonok a legalacsonyabb helyen vannak.

Mi emberek keményen dolgozunk az életben, hogy tovább jussunk - tanulunk és képezzük magunkat. A pokolban a létet a démonok határozzák meg. E kínzó démonok intelligenciája nagyon alacsony. Az egyetlen amit tudnak, Istent és az embereket gyűlölni ill. az embereket kínozni. Ők tartják ellenőrzésük alatt ott a létet és azokat akik ott vannak - és semmivel nem lehet megakadályozni őket.

A cellámban feküdtem és nagyon sötét lett. Olyan sötét, amit soha azelőtt nem tapasztaltam. Jóllehet az arizonai vasbányák sötétségét ismertem - de a pokol sötétségével messze nem hasonlítható össze. Valahogy mégiscsak kitudtam a cellából tapogatózni. A démonok

megengedték nekem, és amint az ajtó előtt álltam, egy irányba nézhettem, de csak sötétséget láttam. Kiáltozásokat hallottam - emberek billiőinak üvöltését - rettenetes volt. Elöntött a félelem - mert Isten nincs ott! Viselni kell a félelmet, a sötétséget és kínzatást. Nem tudod mi jön rád ebben a totális sötétségben! A sötétség tapintható és a félelem ami körülvesz rettenetes! Ha láttál már rémfilmet, ahol a félelem elborít - sokszorozd meg ezt a pillanatot ezerszeresen az örökkévalóságra! Így körülbelül van fogalmad arról, hogy miként éreztem magamat.

Emlékszem egy esetre az életemben, amikor megragadott a félelem: Már fiatalon gyakran szörföztem. Egy ilyen alkalommal Florida/Cocoa Beach-en szörföztünk és egy csapat cápa bekerített bennünket. Egy kb. 3 m-es cápa kettéharapta a deszkámat - majd megragadta a lábamat és lehúzott a mélybe. A lábam a cápa hatalmas szájában volt. Akkor még nem voltam megmentve, de hirtelen elengedett. Ma már tudom, hogy Isten szabadított ki a cápa szájából. De abban a pillanatban a pánik ami rádtör, egyszerűen leírhatatlan. Tudom mit jelent a félelem - de semmilyen földi félelem nem hasonlítható a pokolban lévő félelemhez.

Ha az ember a börtönök foglyainak kiáltozását hallja, sokkal inkább hallatszik az elveszettek kiáltása a pokolban. A sátán a terror királya!

Egyszer csak a cellán kívül voltam és minden irányban tűzlángokat láttam kb. 12-15 km-re tőlem, és a tűztó kb. 5 km széles volt. A lángok bevilágították a horizontot, ellenben a sötétség olyan sűrű volt, hogy elnyelt minden fénysugarat. Minden barna és élettelen volt. Egyetlen zöld levél sem volt - nem volt ott élet, csak kövek, mocsok és sötétség. Mérgező köd töltötte meg a levegőt. A néha felszökkenő lángok fényénél tudtam látni egy kissé.

A pokolban nincs élet. Iszonyú egy olyan világban lenni, ahol nincs élet. A Földön élvezzük a friss levegőt a fákat és sok mindent - amelyek nincsenek a pokolban. Ott csak a halál van és fojtó hőség, amit nem lehet leírni - hihetetlen hőség. De az ember nem tud meghalni/megsemmisülni, egy örökkévalóságon át kell viselni.

Nyugalmat akartam, nem hallani a kiáltásokat és kijutni a pokolból - de ezt és sok más gyötrelmet viselni kell örökké, mert nem tudsz kiszabadulni onnan - soha!

A pokolban meztelen az ember - ezt a szégyent is viselni kell. Isten belát a pokolba - Ő mindent lát.

A pokolban nincsen víz, sem pára a levegőben - minden száraz. Luk. 16,23-24: ***És a hédészben/pokolban (a halottak tartózkodási helye, megj.ford.) kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt. Ekkor felkiáltott és mondta: Atyám! Ábrahám, könyörülj rajtam és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet! Mert gyötrelmeket szenvedek ebben a lángban!***

Az egyik démon újra megragadot és visszahajított a cellába, és elkezdett kínozni. Nem könnyű ezekről beszélnem, mert az egészem újra át kell élnem. Elkezdte a fejemet széttrancsírozni. Kegyelemért kiáltottam - de nem volt kegyelem!

Hirtelen az egyik démon elkapta a karomat és a másik a lábamat. Csak azt gondoltam: *Ezt már nem bírom ki!*

És egyszer csak valahogy kikerültem a cellából. Ma már tudom, hogy az Úr hozott ki, de akkor még nem tudtam ezt. Olyannak éreztem magam, mintha még nem lettem volna megmentve.

A korábban látott tűzhöz helyeztettem. Az óriási tűzgödör szélén álltam - láttam az emberek testét amint kegyelemért kiáltva-rimánkodva égtek. Csak azt tudtam, hogy nem akarok ott lenni! Mind ki akartak jönni onnan - de nem tudtak - egy felvigyázó állt ott, és visszalökdösték őket. Azt gondoltam: *Óh, ez a hely olyan szörnyű és iszonyatos!* Az ember egyidőben volt

- éhes, szomjas, fáradt és elgyötört. A pokolban nem lehet aludni - az ember vágyakozik rá. Ahogyan a földön szükségünk van alvásra, ugyanúgy vágyik utána az ember a pokolban is - de nem lehet! Jel. 14,11: **...gyötrődésük füstje száll felfelé örökkön-örökké, és nincs nyugalma sem éjjel sem nappal...**

Nem lehet aludni! El tudod képzelni? Szörnyű!

Már említettem, hogy a pokolban nincsen víz. Tudtam, hogy a pokol a Föld középpontjában van. A Föld átmérője 12.756 km. A félút 6.378 km; én kb. 6.000 km mélyen voltam a Föld gyomrában.

Jelenleg a pokol még a Föld mélyében van. Isten ítélete után a seol/hádesz a tűztóba vettetnek. A pokol tűztavánál álltam és láttam a démonokat a fal mentén felsorakozva. Különböző alakúak voltak - kicsik és nagyok. Deformáltak/torzak undorítóak a képzeletet meghaladják. Voltak ott óriási *pókok, patkányok, kígyók és kukacok/nyúvek. Ott mindenféle *szörnyűséges lények vannak - úgy tűnt, hogy a falhoz voltak láncolva. Magamban kérdeztem: *miért?*, nem értettem. Júdás 6-ban olvassuk: **És az angyalokat is akik nem becsülték meg eredeti hivatalukat, hanem elhagyták saját lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örökkévaló bilincsekben - lent a sötétségben tartja fogva.** Talán ezeket láttam ott - nem tudom. Érzékeltem, hogy milyen szenvedélyesen gyűlöltek engem. Amint felismertem, hogy milyen mélyen gyűlölnek, örültem, hogy oda voltak láncolva. Akkor egy alagútban felfelé haladtam, és mögöttem hagytam a lángokat. Hirtelen még sötétebb lett, de azért láttam a démonokat a falak mentén. Hatalmas erejük volt - magamban kérdeztem - ki merne ezek ellen a lények ellen harcolni?! A félelem fojtogató volt.

A legrosszabb azonban az volt, hogy nem érthettem, miként mehet az élet a Földön így tovább és hogy az embereknek semmi fogalmuk nincsen arról, ami itt a pokolban tényleg történik!! Azt gondoltam: Ők egyáltalán nem tudják, hogy itt lent egy valóságos világ van, ahol emberek billiói iszonyatos gyötrelmeket szenvednek, és egyetlen esélyért könyörögnek - hogy kijöhessenek. A többségük önmagát vádolja, hogy nem fogadta el Jézust időben, amíg még a földön élt. Ők örökre itt maradnak. A legszörnyűbb a pokolban, hogy nincsen remény a kiszabadulásra. Megértettem mit jelent: ÖRÖKKÉVALÓSÁG! Mi akik a Földön élünk, nem tudjuk ezt elképzelni mit jelent ez. A pokolban éreztem, mit jelent: ÖRÖKRE!

A feleségemre gondoltam és arra a tényre, hogy soha többé nem láthatom viszont. Mindíg mondtam neki, hogy ha valami szétválasztana bennünket - egy katasztrófa vagy hasonló - mindig megtalálnám őt. A gondolat, hogy soha nem láthatom őt viszont, mélyen megrendített. Azt gondoltam, soha nem jövök ki onnan - soha! Ott nincs remény - ez az igazság!

Felfelé haladtam az alagútban, elveszetten és félelmekkel telve a démonoktól amikor - hirtelen MEGJELENT JÉZUS! Azt gondoltam: **Óh, dicsőség az Úrnak! Ő itt van!** Ragyogó fény töltötte be a helyet. Csak egy férfi körvonalát ismertem fel - az arcát nem láthattam a ragyogástól. Hirtelen a térdeimre - és teljesen a padlóra omoltam. Nem tudtam mást tenni csak Őt imádni! Nagyon hálás voltam. Egy perccel korábban ott voltam örökre elveszve, és most egyszer csak kívül vagyok - mert Jézust ismertem. Az emberek akik ott vannak, soha nem jöhetnek ki! Jézus az egyedüli út!

A Jelenések 1,16-ban elmondja János, hogy amikor a Mennyben volt és Jézust látta - akinek arca ragyogott mint a nap a legteljesebb fényével - akkor ő mint egy halott a lábai elé esett.

Amikor visszagondoltam az átéltekre, arra gondoltam: *hogy-hogy nem tettem fel kérdéseket*

ezreit? De amikor az ember az Ő jelenlétében van, nem tud mást tenni csak imádni Őt! Csak köszönni tudja a megmentetés ajándékát.

Amikor teljesen magamhoz tértem és képes voltam valamennyire beszédemet megfogalmazni, gondolataimban megkérdeztem Őt: *Miért hoztál engem ide?* Jézus olvasta gondolataimat és válaszolta: ***Mert az emberek nem hiszik el, hogy ez a hely tényleg létezik. Sőt, keresztények sokasága sem hiszi el!***

Csodálkoztam a válaszára; azt gondoltam, hogy újjászületett keresztények elhiszik hogy létezik a pokol. De nem mind hiszi el egy valóságos pokol létezését.

Tovább kérdeztem Őt: *Uram, miért engem választottál ki?* Kérdésekre nem kaptam választ. Halvány fogalmam sincs róla, hogy miért engem választott ki. Azt gondolom, hogy én voltam a legkevésbé alkalmas személy egy ilyen misszióra. A feleségem és magam is nem kedveljük a horrorfilmeket, nem kedveljük a gonoszt és a nyári forróságot sem. Ez a hely mocskos, kaotikus, rendetlen és bűzlik. Mindezeknek éppen az ellenkezőjét szeretem - a rendet és tisztaságot. Akkor nem mondta meg az Úr, hogy miért engem keresett ki. De a következőt mondta: ***Menj, és mondd el az embereknek, hogy gyűlölöm e helyet, és nem akaratom az, hogy valaki is ide kerüljön! A poklot nem az emberek számára rendeltem, hanem a sátánnak és angyalainak. Figyelmeztess őket! Adtam szájat neked hogy beszélj - menj és mondd el!***

Azt gondoltam: *De Uram, ők nem fognak hinni nekem, azt fogják gondolni, hogy meghibbantam és hogy csak rosszat álmodtam.*

Kedves olvasó, nem ugyanígy gondolkodnál?

Az Úr válaszolt nekem: ***Nem a te feladatod hogy meggyőzd őket, Szent Szellemem teszi azt. Te csak menj, és mondd el amit láttál!*** Válaszoltam: *Igen Uram, ezt fogom tenni!*

Az ember aggódik azon, hogy 'mit fognak rólad mondani' - de egyszerűen tennünk kell - és a többi Istenre bízni! Amen?!

Kérdeztem Jézust, hogy miért gyűlöltek ezek a lények olyan nagyon engem? Válaszolta: ***Mert te az én hasonlatosságomra vagy alkotva, és ők engem gyűlölnek!*** Tudtad ezt?! A gonosz nem tud Isten ellen tenni - Istent nem tudja elérni. De a gonosz, teremtményeit eltudja pusztítani. Ezért gyűlöl a gonosz az embert, és hazudik neki. Tud betegségeket okozni, a pokolba taszítani stb. azért hogy Isten teremtését tönkretégye.

Isten bevont gondolataiba. Megengedte, hogy érzékeljem a szívét és így érezhettem - mennyire szereti az emberiséget. Mélyen megérintett - nem tudtam felfogni! Az Ő szeretete olyan perfekt és teljes, hogy a testem betelt az Ő szeretetével, alig bírtam viselni. Mi emberek szeretjük feleségünket, gyermekeinket - igaz? De a mi szeretetünk nem hasonlítható Isten szeretetével össze.

Jézus mélyen szomorú volt - sírt - amiért az emberek azon a helyen voltak. Éreztem a szomorúságát. Azt gondoltam: *El kell mennem a világba, és bizonyosságot kell tennem arról, hogy milyen az Úr és az Ő szeretete. A világ nem ismeri az evangéliumot/jóhírt, meg kell ismertetni velük! Nem tudják, hogy mi megy a pokolban!*

Még azt mondta az Úr: ***Mondd az embereknek, hogy hamar jövök!***

És újra mondta: ***Mondd, hogy NAGYON HAMAR jövök!***

Aztán elkezdtünk felemelkedni. Ez tartott egy darabig, mert még lent voltunk az alagútban. Forgószelet éreztem.

A világot fönről látni valami fantasztikus volt! Az Úr megengedte nekem, hogy valamit megláthassak. Amikor még fiatal fiúcska voltam, mindig vágytam arra, hogy egyszer láthatnám

a Földet fönről. Egyszerűen lebegve, minden segédeszköz nélkül;
Mindent láttam, és ezt kérdeztem: *Mi tartja a Földet ott, ahol van? Honnan van a perfekt formája?*

Isten hatalma van fölötte; az Ő hatalma átjárt engem! Ő fantasztikus és Mindenható! Hatalmas! Lefelé ereszkedve a meleg légkörbe érkeztünk, ami a Földet körülöleli.

Amikor megpillantottam a testemet a padlón feküdvé - és sokk alá kerültem. Én nem lehetek ez a személy! Ez nem lehetséges! Itt vagyok, és látom magamat a földön feküdvé! Egy helyen azt írja Pál, hogy a testünk egy tartózkodási hely. Ez keményen érintett! Azt gondoltam: *Ez csak egy átmeneti tartózkodási hely! Egy 'nincs'! A lelkünk örök - nem a mindennapi gondok! Keményen érintett a felismerés, hogy az életünk csak egy pára - amely eltűnik.*

Aztán azt gondoltam: *Uram, ne hagyd el engem - veled szeretnék maradni!*

De Ő elment és én közelítettem a testemhez. Hirtelen az orromon és számon keresztül a testembe visszaszívott valami.

Abban a pillanatban amikor Jézus elment, az átélt kínzás, gyötrelmek, fájdalmak és félelmek emléke újra elborított. Az 1.Ján. 4,18-ban olvassuk: ***A szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet.*** Oly közel voltam a perfekt szeretethez. Nagy erővel tört rám a pokol szörnyűségeitől való félelem - nem bírtam viselni. Mintegy halálküzdőben kiáltoztam. Tudtam, hogy a testem nem bírná ki az átélt szörnyűségeket. Elkezdtem imádkozni, hogy elfelejtsem a pokol emlékeit. Normálisan minden szabadulási alkamon részt kell venni, hogy az ember újra normális legyen. De Isten meggyógyított és eltűnt a trauma. Nagyon hálás voltam és vagyok!

Ezután sok minden történt, amit szívesen elmondanék ha több idő állna rendelkezésemre - de Isten igazolta a történeteket - mint tényleges és igaz dolgokat. ***Mily rövid is az életünk! Nagyon rövid! 100 év, ha magas a száma - és mi az!?! Eltűnik mint a köd!***

Istennel kell élnünk! Amit a Földön teszünk örökkévaló jelentősége van! Kell hogy Jézus tanúi legyünk! Kell hogy mentjük az elveszetteket! Nem az élet kicsinyes gondjai fölött kell aggódnunk - Isten evangéliumát kell hirdetniünk - mert az élet hamar véget ér!

További Íráshelyek a pokolról:

Ézs.24,22; Péld. 7,27; Jón. 2,7; 17,16; Hab. 2,5; Ézs. 14,9-10; Zsolt. 36,6; Zsolt. 88,4; Zsolt. 74,20; Ef.4,9; 4.Móz. 16,32-33; Ézs. 57,9; Jel. 20,14-15; Ez. 32,24; Zsolt. 88,6; Ézs. 14,11; Jel. 16,10; Jud. 1,13; Ézs. 38,18; 2.Móz. 10,21; Ézs. 24,17-18; Ézs. 40,22; Jób 18,14; 5.Móz. 29,22; 5.Móz.32,22; Jud. 1,7; Zsolt. 11,6; Ézs. 57,21; Jób 26,6; Zak. 9,11; Ef. 3,19; Jób 26,7; Jak. 4,14;

Kedves olvasóm! Ez lehet az utolsó esélyed! Fogadd el Jézust Uradnak és Megváltódnak! Isten nem akarja, hogy a pokolban vessz el! A halál után nincs már lehetőség - kegyelem csak a földi létben érhető el! Báánd meg bűneidet - Jézus azokért áldozta oda életét - hogy elmossa azokat! 2.Pét. 3,9

(*A pokolban lévő írtózatatos lények milyensége meghaladja az emberi képzelet. Ezeket az ábrázolásokat olyan emberek készítették, akiket a gonosz ihletett; ezért elképzelhetőnek tartom, hogy ilyen vagy ezekhez erősen hasonló szörnyűséges lények okozzák a szerencsétlen elkárhozottak gyötrelmeit. Senki ne gondolja, hogy a pokolbeli szörnyűséges lények un. teremtmények. A démonok képesek alakjukat változtatni és a pokolban lévő iszonyatos lények valójában démonok. Az Éden-kertben a kígyó nem egy földi állat volt, hanem a sátán-Lucifer

ezt az alakot vette fel. *Megj. ford.*)

Németből fordította: *Katharina Becker*

http://spiritlessons.com/Documents/Bill_Wiese_23_Minutes_In_Hell/Bill_Wiese_German.htm